

Пролетните празници

Първи, трети, осми март... Едва ли има месец в календара, наситен с толкова много празници! Всеки един от тях има определено значение в нашия живот и в живота на народа ни. Знаем ли обаче защо се закъчваме с мартеници на първи март, защо излизат куќерите напролет с пъстрите си масќи и причудливите си гугли?... Познаваме ли достатъчно традициите си?!

Предлагаме ви заедно да потътуваме назад във времето... Към българското народно изкуство, сътворено от обикновените хора. Някъде на път Баба Марта ще ни наќичи с бели и червени мартеници с благослов – да сме здрави, бели и червени... И по пътя на това въображаемо пътешествие ще узнаем повече за своето потекло, ще обогатим своята душевност и въображение. Приятно четене!

От редакционния еќип

Вятърът полъхва леко и разкъща клончетата на дърветата. Навън се разкърва неописуема гледка. Превата се е раззеленила. Слънцето топло и ярко огрява поляната, която е обсипана с цветя като шарен ќилим. Коќичетата напомнят за отминалата вече тежка зима. От минзухара полъхва пролетна свежест. Наблизо се чува реќата, която се е затоплила и сега тече надолу радостно и игриво. Птичќите пеят прекрасните си песни. Пук-таме се вижда някоя животинќа, дошла да приветства пролетта. Всичко е прекрасно, неописуемо, вълшебно!

Изваждам фотоапарата си и снимам прекрасния пейзаж, който пролетта е нарисувала със своите шарени боичќи. Запечатвам момента в една малќа снимќа. Снимќа, на която цветята все още се покљашат леко от вятъра, птичќите пеят същата песен, близќата реќа игриво шуми. Красотата на пролетта!

Йоли Владимирова VI°

Мартениците

Баба Марта днес разнася пълна кошница с цветя, и на всеки на ръката връзва някаква мечта.

Кой знае от кои времена е останал обичаят да се правят мартеници от бяла и червена вълна. Защо тези първи белези на пролетта се наричат мартеници? И къде се крие "магията" на техния дълговечен живот?

Първоначалният образ на народната мартеница е бил само червен конец. По-късно към него се прибавя и белият. Първите украси към мартеницата са били прости намотки от прежда, които са закрепяни в краищата на усукания конец. После са ги разрязвали и се получили пискюлчета. Така постепенно се стига до голямото разнообразие на мартеници, които познаваме днес. Някога те са били изработвани главно от вълна, а по-късно и от памук и коприна.

Те носят името на месец март, но тяхното появяване не е свързано само с месеца. Червеният цвят в народната представа е способен да прогонва тежките болести, които носели ужас и тревога особено през пролетта. Белият цвят пък е символ на дълголетието. Така народът е утвърдил у себе си

вярата, че бялата вълна в мартеницата предвещава дълъг живот, а червената – здраве и сила. В първомартенската утрин всяка къща осъмвала окичена в червено. И плодните дръвчета в градината шаренеели, за да дават обилен плод. Булките омесват пшеничени питки, намазват ги отгоре с мед и ги раздават на деца и възрастни, за да бъдат здрави и да не ги спохождат болестите. А на някои места правят "Баба Марта" от прежда и вълна и я окачват на родовито дърво.

Според народния обичай, мартениците се носят дотогава, докато хората видят лястовичка, щъркел или щъфнала овошка. Тогава всеки свалял своята мартеница. Едни я слагали под камък и след девет дена гледали какво има под него. Ако се настанили мравки, годината обещавала плодородие. Други я завързвали на щъфнала слива, ябълка, праскова, за да са бели, червени, хубави и здрави хората. Трети я хвърляли в реката, по вода да им върви и всичко лошо да изтече.

Къде се крие тайната и поетичната магия на тези древни обичаи? Може би в това, че те са колкото древни, толкова и днешни, защото правят хората по-добри.

Анастасия Односталко VI^б

Учениците от I^а клас сами изработват своите мартенички

ЛЕГЕНДА ЗА ВЪЗНИКВАНЕ НА МАРТЕНИЦАТА

Обичаят за връзване на мартеници произхожда от древните българи, които жени ги закичвали с мартеници за бойна сила, здраве и дълголетието. Ето една легенда за това време.

В края на живота си хан Кубрат извикал петте си сина и им поръчал да не се делят никога, а да бъдат винаги все така заедно - задружни и весели, та да не могат враговете на България да ги нападнат и погубят. Минало

известно време и ханът починал, та дошло време за проверка на думите му. Точно тогава хазарите нападнали прабългарите и пленили дъщерята на Кубрат - Хуба.

Предводителят на хуните, хан Ашина, предложил на петте сина да го признаят за техен владетел. Само и единствено така щял да освободи сестра им и да им остави земите без безчинствата на войските си. Ханските синове били поставени пред трудно изпитание и не знаели какво да решат.

Най-големият син - Баян - решил да признае хазарското владичество и останал при своята

пленена сестра. Другите му братя не спазили заръката на стария хан и тръгнали да търсят свободна земя за своите племена. Единият от братята се отправил на север, а другите - Аспарух, Кубер и Алцек - потеглили на юг. Точно преди да се разделят завинаги, братята тайно се разбрали с Хуба и Баян да останат при хан Ашина, поне докато намерят някаква свободна земя. След това Аспарух щял да им прати някаква птица, вързана със златна нишка на крачето - знак да избягат. Братята потеглили и оставили пленената девойка и Баян в ръцете на злия Ашина.

Продължава на стр. 3

Не след дълго при Хуба долетял един гълъб, който имал златен конец на крачето. Както се били уговорили, Хуба и Баян избягали от лошия хан и достигнали водите на Дунав. Но не знаели какво да направят. Само гълъбът можел да им покаже пътя, а те не знаели как да преминат на другия бряг. Баян взел един бял конец, който Хуба вързала на едното краче на гълъба. Пуснали птицата да полети нагоре, но в този момент се появили преследвачи от хунското племе, които започнали да ги обстрелват много зловещо. Баян бил ранен от стрела и началото на конца, който държал още в ръката си, почервенял от кръвта му. В този момент на другия бряг на реката се появил Аспарух с неговите войници. Хуните, като го видели, веднага побягнали.

Аспарух помогнал на Хуба и Баян да преминат реката и ги довел при своите войници. Взел конца от ръката на Баян и белия му край завързал с червения. Закичил всеки един от своите войни с късче от този свещен конец. След това Аспарух застанал пред войската и признал, че той и неговите братя не са се вслушали в съвета на баща си и така са заплатили с кръвта си своето разединение, което спокойно можели да предотвратят. Заръчал червено-белият конец никога да не се разкъсва, защото тази окървавена нишка завинаги ще свързва българите. Оттогава на първи март всички българи се окичват с червено-бели мартеници, носещи им здраве, радост и успех, за да се преборват успешно с всяка трудност и за късмет във всички бъдещи начинания!

Учениците от I^a клас изучават народните обичаи и нарисуваха кукерски маски

Запознанство с българските празници и обичаи

След края на учебните часове учениците от клуб „Млад журналист“ посещаваме децата от I^a клас, участници в клуб „Български празници

и обичаи“, за да се запознаем с тяхната дейност. Заварваме ги в час. Те учтиво ни поздравяват и сядат по местата си, готови да отговарят на въпросите ни. От тях научаваме много интересни факти за българските народни обичаи.

Разбираме, че на Игнажден не се дават пари на заем, нищо ценно не бива да излиза от къщата или ако излезе, трябва да се върне. На този ден е хубаво да се срещне бременна жена - това означава, че годината ще е плодородна.

На Бъдни вечер не бива да се оглеждаме много-много, за да не побелеем бързо. Солта е най-важна, затова тя се слага първа на трапезата.

На Игнажден се взима орех и на Бъдни вечер се счупва, за да разберем каква ще ни е годината.

Изумени сме от знанията на децата и показаните резултати. Щастливи сме, че прекарахме заедно този незабравим ден, опознавайки страни на българските обичаи, които повечето от нас не знаеха.

След въпросите децата ни показват рисунките си на страшни кукери. Те са забележителни, направени с много внимание и отдаденост.

Благодаря на учениците от I^a клас и на тяхната учителка - г-жа Милена Петкова, и се надяваме отново да имаме повод за среща!

Мария Илиева VI⁶

Прошка (Сирни Заговезни) е от пролетните празници в народния календар. Празникът се пада седем седмици преди Великден и трае една седмица. Седмичата се нарича Сирница. Празнува се за здраве и берекет. Като блажни се ядат само млечни и яйчени ястия. Думата „заговезни“ идва от „заговявам“, започвам да постя... Сирница е подготовка за Великия пост.

През цялата седмица се палят огънове и се прескачат за здраве, а около тях се играят хора и се пеят песни. Много популярен е обичаят „хвърляне на стрели“. Ергените изстрелват запалени стрели в двора на момата, която харесват, а семейството ѝ стои будно, за да гаси при необходимост пламъците.

За трапезата на Заговезни се приготвят баница със сирене, варени яйца, варено жито, бяла халва с ядки. На трапезата се извършва и обичаят „хамкане“: на червен конец се привързва и се спуска от тавана яйце или парче халва. Най-възрастният мъж завърта концата в кръг и всеки се стреми да хване яйцето или халвата с уста. Който успее, ще бъде жив и здрав цялата година.

На Сирни заговезни по-младите искат прошка от по-възрастните: деца от родители, кумци от кумове. При срещата по-младите се навеждат и целуват ръка на по-възрастните и искат прошка, а те я дават и ги гощават. Вечерта цялото семейство се събира вкъщи.

Абдул Або Абед VI⁶

Прошката, необходима ли е тя?

Прошката винаги е необходима. Тя се иска и се дава. Глупаво е да не осъзнаваш грешката си и да искаш прошка. Разбери грешката и я поправи.

В църковния календар прошката се свързва с така наречената Неделя Сиропустна - последния ден преди началото на великденския пост. Всъщност традицията, свързана със Сиропустната неделя, е преди всичко знак - опрощението трябва да е неотменима част от духовния живот на християнина във всеки един момент.

Чрез празника Прошка този, който прощава на искащия, се освобождава от предразсъдъци и обиди, чувства като гняв, раздразнение и негодуване, като напълно разбира причините за тези чувства и намира по-рационален начин за решаване на проблемите.

Прошката е необходима. Тя ни прави хора. Тя ни отличава от другите живи същества. Заради прошката ние сме такива, каквито сме.

Марина Христова VII²

Прошката се дефинира като духовен и емоционален акт на освобождаване от чувства като гняв, раздразнение и негодуване, насочени към друг човек, заради сторени от него нежелани действия или нанесени обиди. За мен прошката не означава да забравиш или да потиснеш негативните чувства, а означава да намериш нужните сили, за да простиш стореното зло. Разбира се, не е възможно да го изтриеш напълно от сърцето и ума си, но ако държиш на този, който те е огорчил с постъпката си, ти намиращ всички сили, за да простиш.

Прошката е едно от най-ценните и благородните неща на света. Точно затова тя стои в основата на всяка религия. Дори има празник, посветен на нея, когато хората искат прошка от най-близките си за всичките си волни и неволни лоши постъпки към тях. И ако човек е искрен и наистина се разкайва за стореното, то той получава желаната прошка. Хубаво е да прощаваме, но само на тези, за които сме сигурни, че заслужават прошка и че няма повече да ни наранят.

Виктория Христова VII⁶

Кукерите

В различните краища на страната ги наричат по различен начин – кукери, кукове, бабугери, джамали... Кукерските шествия започват в понеделник след Сирница и са характерни за цяла България, но най-вече в Източна България.

Кукерите играят в последните дни на зимата, когато набъбва всяка пъпка и земята се събужда за нов живот. Облеклото им е специално - носят препасани на кръста си колани, на които са закачени големи и тежки хлопци и звънци. Звъннат ли хлопките по кукерските пояси, всичко напомня за онези стари времена, когато хората са вярвали, че звънциите пропъждат злото.

Традицията е наследена от древните траки. Чрез този обичай е открита етническата връзка между тракийското население и първите славянски заселници на Балканския полуостров. Кукерските игри имат връзка с култа към бог Дионис – богът на лозята и на виното. Смята се, че Тракия е неговата родина. В негова чест били устройвани празненства два пъти в годината, съпроводени с игри и с шумни шествия, които траели по три дни.

Кукерите изпълняват карнавални игри и обичаи. Те носят със себе си дървено рало и заорават символично бразда на мегдана. Обредите, които извършват, са тясно свързани с трудовата дейност на хората и тяхната

надежда за богат плод от ниви и градини. Главният кукер – благословникът - се клатушка наляво, надясно, за да покаже, че тази година тежко жито ще огъне класовете до земята. А когато грабне шиника и започне да пръска житото по мегдана, “царят” на кукерите благославя: “Както е пълна крината, тъй да е сита годината!”

Димитър Стаменов VI^б

Кукерските маски

Повечето от маските са с дървена конструкция. Върху нея се налепят разноцветни конци, парченца разноцветни платове, огледала, лъскави пайети и други елементи. Целта е маската да е по-грозна и по-страшна, за да изплашат кукерите злото.

Най-старинни са маските, представлящи вида на овен, козел и бик. Тяхното задължително присъствие доказва тезата, че кукерските игри по произход са свързани с древните дионициади. Въздействието на маскираните кукери допълнително се подсилва и от звука на окачените по тях медни и бронзови звънци.

Някои маски имат две лица. От едната страна носят е чип и лицето добродушно, от другата - носят е гърбав, а лицето злоецо. Тези маски са символ на доброто и злото, които съществуват неразделно в света и са неотменими. Голямо значение за символиката на маските имат и цветовете на украсата. И тук преобладава червеният цвят - символ на плодovitостта на обновяващата се природа, на слънцето и огъня; черният цвят олицетворява земята и нейната богиня майка, а белият е символ на водата и светлината.

Георги Костадинов VI^б

Лазаровден - празник на пасбищата, горите и момичетата

Лазаруването е обичай, дошъл от древността – от праславянската общност. Момите излизали край река, нагиздени със сватбени премени и венци. Те пеели песни и танцували, а после пусkali венци по реката. Венците били дар на славянската богиня Лада, която е закрилница на семейството и любовта. Докато плували венците по реката, момите правели последния поклон пред младостта и моминството.

Главните действащи лица в лазаруването са девойките. След края на празника те преминават от една социална група в друга, т.е. те вече не са деца. Веднъж взела участие в лазаруването, всяка една девойка може вече да се омъжи.

Обичаят се изпълнява по различен начин в отделните краища на страната. На някои места започва в събота следобед, осем дни преди Великден. Навсякъде лазарките благославят труда на работливите стопани, пеят за

кошерите, за нивите, на девойките за хубостта, на момичите за храброст и ловкост. А в замяна на техните песни и танци всяка къща ги дарява с яйца – един обред, който е символ на живота, на вечното обновление.

В някои райони на страната изпълняваните ритуални лазарски игри се наричат буенек. Участничките са млади моми. Те избират една между тях за водач-буенец. Тя събира групата. Под нейно ръководство се разучават новите песни и се припомнят старите. Облечена е с празнична носия, но понякога тази девойка облича и невестинската премия на скоро омъжила се млада жена. За разлика от другите момичета, водачката облича не женска, а мъжка риза. Върху разпилените си коси носи калпак. Пак водачката води групата из селото. С буенеца върви и булка. Обикновено за булка се избира момиче, чиято възраст е не по-малка от 8-10 години. То задължително трябва да е от семейство, в което и двамата родители да са живи. Това дете е облечено в булчинска премия и е забулено с невестинско було. При изпълнение на ритуалните танци участничките в тези игри застават едни срещу други и пеят, а в средата се намират буенецът и „булката”. По

време на ритуала, буенецът замахва със сабя (секира или обикновена пръчка) над главата на булката. След това хвърля кърпа към стопанка, която от своя страна завързва в нея пари. В същото време тя дарява буенеца, булката и останалите участнички с яйца и брашно. Тези яйца по-късно ще бъдат боядисани от момичетата за Великден. След като приключи обредният танц домакинята изнася сито, което търкулва и по това се гадае каква ще бъде годината.

С приключването на лазарските игри не свършва празничният цикъл от ритуали и обреди, които се изпълняват непосредствено преди Великден. Празничните ритуали продължават и на следващия ден – Цветница.

Илиана Тонкова VI^б

На 18 април отново се срещаме с учениците от I^а клас. Този път те ни запознават с един от ритуалите, който се извършва на Еньовден. Става въпрос за широко разпространен обичай – гадания за кого ще се омъжат момите и какво ще бъде тяхното бъдеще.

В нощта срещу Еньовден всяка мома връзва китка, към която прикрепя своя пръстен. Всички китки се поставят в съд с „мълчана вода”. Мълчана е тази вода, която се налива и се пренася в пълно мълчание, за да не се наруши нейната магическа сила. Предварително е избрана „Еньовата буля” – малко момиченце, което девойките носят на ръце на Еньовден заедно със съда с китките, докато пеят песни.

Аз, Криси и Ася сме участници в този ритуал. Заедно с Роси от I^а клас отиваме да налеем в менче вода от чешмата и се връщаме в стаята при пълно мълчание. След това учителката на Роси завързва очите ѝ с кърпа, а ние потапяме на свой ред гривните и пръстените, които сме си донесли. Без да вижда чие украшение изважда от водата, Роси прави своите наричания в традиционен български дух. На мен ми се падна златар, на Криси хубавец, а на Ася рибар. ☺

Мария Илиева VI^б

Легенди за Цветница

Неделята преди Великден е празник на цветята. Известен е под названието Цветница, Цветна неделя, Върбница, Куклин ден. Тогава завършва цикълът на моминските пролетни игри. Привечер на Върбница на мегдана моми и ергени за последен път играят лазарското хоро, като за първи път след великденските пости хорото е сключено.

На Цветница християнската църква припомня тържественото влизане на Исус Христос в Ерусалим в дните преди еврейската Пасха. Според евангелистите Матей, Марко, Лука и Йоан Христос влиза в Ерусалим на магаре. Вярващите го посрещат, като разстилат пред него дрехите си и клонки от маслина и го възславят като Месиански цар. Най-рано празникът е честван в Ерусалим през IV век.

В цялата страна Цветница се почита и като голям църковен празник. Сутринта на Цветница свещениците осветяват в църквата върбови клончета. Всички отиват на тържествена служба, вземат от върбовите клонки и ги отнасят в домовете си. Вярва се, че тази осветена върба има предпазна и целебна сила. Старите легенди разказват, че цветята са ни дадени като подарък от боговете. Затова в тях се крие

някакво вълшебство и тайнственост. Красотата на цветята символизира висша хармония и съвършенство.

Легенда за маргаритката

Според стара християнска легенда Божията майка дала на малкия Исус остатъци от ленено платно да си играе. С ножица момчето изрязало малки цветенца, които разпръснало по поляната около къщата. И въпреки че било още студено, те се превърнали в малки цветчета, носещи радост на хората.

Древногръцка легенда за теменужката

Една от дъщерите на Атлас била преследвана от Аполон. Тя не отвърщала на любовта му и помолила всемогъщия Зевс за закрила. За да я спаси от страстните преследвания на слънчевия бог, той я превърнал в уханното цвете теменужка,

което се открива само по аромата му, но само когато смирено сведеш глава.

Във Франция теменужката е свързана с любовта на Наполеон към Жозефина. Посрещайки я в

Нотр Дам, той ѝ поднесъл букет от сини виолетки, като в центъра му била оформена с бели теменужки буквата "J". Всяка година той ѝ подарявал в деня на сватбата им тези цветя, а на гроба ѝ в Малмезон наредил да засеят килим от теменужки.

Легенда за момината сълза

Една стара руска легенда разказва, че момините сълзи са израсли от сълзите на водната княгиня Волхова, която пламенно обикнала храбривия гуслар Садко. И когато Волхова научила за горещата любов на Садко към Любава, излязла на брега, за да послуша за последен път чудесните песни на своя любим. Напразно обаче го търсила по брега, дълго блуждала по поля, по блата и гори, вслушвайки се в звуците на нощта. И ето сред стройните брези Волхова забелязала два силуета на лунната светлина. Това бил Садко. А до него била Любава. Безмълвна, с наранено сърце гордата красавица се обърнала и убита от любовна мъка, тръгнала, за да се скрие в своето студено царство. И само луната видяла как от прекрасните ѝ сини очи се ронели бисерни сълзи. Те падали в меката трева, превръщайки се в бели цветя. Така се появили момините сълзи - символ на красотата на любовта и болката на чистото, нежно, горещо моминско сърце.

Калина Попова VI⁶

Великден е най-светлият празник за моето семейство. Седмицата преди този ден се нарича Страстна седмица. В четвъртък, преди Възкресение, се боядисват яйца. Има различни легенди относно възникването на тази традиция. Една от тях е, че когато разпнали Христос на кръста, една кокошка дошла и снесла под него яйце. Стичайки се върху яйцето, кръвта му го обагрила в червено. Затова и първото яйце се боядисва в този цвят. Натрива се по бузите на децата, изписва се кръст по челата им за здраве и се заравя в нивата за плодородие.

Разпети петък, или още Велики петък, е времето за душевно пречистване. В този ден не се работи, ходи се на църква и се минава три пъти

под масата за здраве.

В Страстната събота, преди изгрев слънце, се месят великденските хлябове и козунаци. С тях хората изразяват почитта си към Спасителя.

Традицията повелява в полунощ, събота срещу неделя, да се ходи на църква за тържествена литургия. Когато зазвънят камбаните, ние се поздравяваме с „Христос воскресел!“, а отговорът е: „Во истина воскресел!“, пожелаваме си здраве и щастие, палят се свещи и се носят мълчешком до вкъщи.

В нашето семейство тези традиции се изпълняват точно по описаното по-горе от мен. Те ни дават много настроение и ни карат да се чувстваме по-добри както към себе си, така и към околните! Нека си пожелаем и този Великден да ни зареди със спокойствие и вяра, че нещо добро ще се случи на всички хора, които почитат Спасителя!

Даниел Теофилов VI б

Идеи за красиви великденски яйца

Украса от пластилин

Развинувайте фантазията си и с помощта на пластилина сътворете неповторимо великденско яйце. Накрая лакирайте яйцето, може в единия край да му залепите красива панделка.

Яйце в плетеница

Нарязват се на достатъчно дълги парчета няколко панделки в различни и подходящи за комбинация цветовете. Най-напред се слепват двата им края (горе и долу на яйцето) и малко прозрачно лепило. След това се промушва (през една лентичка) втората част от панделките - хоризонтално на яйцето. Залепването се прави внимателно, за да не се зацапва плетеницата.

Яйца - мозайка

Счупва се черупката на яйце на неравномерни парченца. Боядисват се с четка със син туш (или предварително яйцето е боядисано с боя за яйца). Боядисва се и яйцето, което ще се декорира, и върху него се подреждат неравномерно парченцата боядисани черупки.

Яйце "Пролет"

Изработва се само от хартия. Парченце зелена крепирана или лъскава хартия се нарязва на много тънки ивици като трева. От жълта и червена гланцова хартия се изрязват малки пеперудки, прегъват се в средата. Яйцето се намазва добре с лепило и се овалва в нарязаната трева от хартия. Към нея се залепват множество разноцветни пеперуди.

Златно яйце

Яйцето се облепва със самозалепващо фолио в неутрален или златист цвят. След това с моделин се залепват листа, клончета, цветчета. Накрая цялото яйце се напръсква или намазва със златист бронз.

Звездно небе

Яйцето се оцветява в синя боя. След като засъхне, върху повърхността му се залепват внимателно малки звездички, изрязани от сребриста опаковъчна хартия или такива звездички може да намерите от магазин за копчета (трябват ви около 10-15 звездички).

Колко си хубава!...

Колко си хубава!
 Господи, колко си хубава...
 Колко са хубави ръцете ти!
 И нозете ти колко са хубави!
 И очите ти колко са хубави!
 И косите ти колко са хубави!
 Колко си хубава!
 Господи, колко си истинска!

Христо Фотев

Любопитни факти за Осми март

Първият Ден на жената е отбелязан на 28 февруари 1909 г. в САЩ по инициатива на Американската социалистическа партия.

През 1910 г. на Втората международна конференция на работещите жени в Копенхаген е взето решение за учредяване на Ден на жената, който да се отбелязва всяка година. В резултат на това решение Международният ден на жената се чества за първи път през 1911 г. в Австрия, Германия, Швейцария и Дания, където повече от един милион мъже и жени участват в шествия.

От 1914 г. отбелязването на празника в различните страни е на датата 8 март. Той се свързва в началото на века с борбата за политическо, икономическо и социално равноправие.

Осми март у нас започва да се празнува след 9 септември 1944 г. Отначало по предприятия, заводи, учреждения се правят събрания, на които се отчита приносът на жените в производството, културата, науката и обществения живот.

През 1977 г. Общото събрание на ООН решава 8 март да стане Международен ден за правата на жените и за мир.

Денят е официален празник в Албания, Армения, Азербайджан, Беларус, Босна и Херцеговина, Камерун, Казахстан, Китай, Киргизстан, Куба, Македония, Молдова, Монголия, Полша, Русия, Сърбия, Таджикистан, Украйна, Узбекистан, Черна гора и Виетнам и се отбелязва от мъжете, като подаряват цветя на жените около тях - майки, съпруги, приятелки, колежки.

В някои страни осми март се празнува като еквивалент на Деня на майката, където децата правят малки подаръци на майките и бабите си.

В Италия, за да се отбележи този ден, мъжете подаряват жълти мимози на жените.

Калина Попова VI^б

За жената

Силата на жените се определя от слабостите на мъжете.

Волтер

И най-глупавата жена може да се справи с умен мъж, но с глупака може да се справи само най-умната.

Ръдиард Киплинг

Жената е бъдещето на мъжа.

Луи Арагон

Ако не съществуваха жените, дори най-голямото богатство на света нямаше да има никакво значение.

Аристотел Онанис

Мъжът преследва жената, докато тя не го хване.

Американска поговорка

Жените говорят на два езика. Единият е с думи.

Уилям Шекспир

За мама

Слънчевите лъчи са нейните руси коси, зелените свежи треви са като дълбоките ѝ красиви очи. Красивите шарени рокли са като пролетните цветя. Коя е тя?

Дава надежда със своята усмивка. С прегръдката си топла носи радостта... Много прилича на пролетта. След тежката зима тя прави радостта ни неутолима. Тя е нашата майка любима!

Йоли Владимирова VI^б

Един ден, отделен за проблемите на нашата планета – Земя

22 април е определен за Ден на Земята. Той се чества официално от 1990 година. А ние, хората, много обичаме да отдаваме различни значения на отделните дни. Може би заради факта, че сме прекалено погълнати от своите си проблеми, само на отбелязаните дати се сецаме за определени неща - на Коледа се сецаме за

благотворителност, на 14 февруари, че обичаме някого – примерите са много. Стремим се да въплътим толкова много неща само в един ден.

Денят на Земята ни подсеща, че отдавна сме занемарили отношенията си с нашата хранителка. Твърде често или по-точно винаги сме унесени в лични проблеми. Но Земята има нужда от нас.

Толкова много проблеми, свързани с нея, ни предстои да разрешим, и то докато са малки, за да не се стигне до фатални последствия.

Ние замърсяваме природата, а след това искаме Земята да ни се „усмихне“. Ако се поставим на нейното място, едва ли щяхме да издържим на това унижение!...

От редакционния екип

В България замърсяването на околната среда с битови отпадъци е сериозен проблем. Главните причини за това са следните.

Много хора не използват кошчетата за боклук, а изхвърлят боклуците си сред природата, на обществени места или до кофите за боклук. Въпрос на манталитет!

Фактът, че на много места няма кошчета за боклук, също е причина за замърсяване на околната среда. На хората им „писва“ да носят боклука със себе си, тогава просто го изхвърлят наоколо.

Били сме свидетели и на

ужасяващи сцени - някои изхвърлят торби с боклук през балкона си, защото ги мързи да слязат до контейнера. Това е отвратително!

Сериозен е и проблемът с найлоновите торбички. Трябва да знаем, че те вредят на малките животни, които ги ядат, след което торбичките се разграждат в организма на животното и то умира. Когато някоя торбичка попадне върху коралов риф, торбичката привлича горещината и така коралите умират.

Виктор Бонев VI^б

Какво може да направи всеки от нас

Изменението на климата е световен проблем и безспорно всеки един от нас разполага с капацитета да допринесе за промяна на ситуацията в позитивен план. Дори малките изменения в ежедневието ни навиги косвено допринасят за намаляване емисиите на парникови газове в атмосферата, без това да повлиява върху качеството ни на живот. Освен това тази промяна може да ни помогне да спестим финансови средства. Ето няколко основни стъпки, които всеки от нас може да предприеме.

Намалете силата на отоплението – снижавайки температурата само с 1° C, можем да намалим сметката за ток средно с 10%, като това ще спести 300 кг емисии на CO₂ годишно за всяко домакинство.

Гасете осветлението, когато нямате нужда от него – тази практика може да спести годишно 400 кг емисии на CO₂ от всеки дом.

Не оставяйте електрическите апарати в режим „stand-by“.

Пестете водата, като затваряте кранчето на чешмата, вземате бърз душ и не ползвате пералня прекалено често.

**Вчера Вселената ми зададе въпрос.
Как да му отговоря?
Той е толкова прост,
че всеки ще го повтори:
Какво си направил за мен?
Ще посмееш ли да му отговориш?**

Практикувайте разделно събиране на отпадъците – рециклирането на един килограм алуминий спестява 9 кг емисии на парникови газове, един рециклиран килограм пластмаса спестява 2 кг емисии на парникови

газове, както и 1 кг преработена хартия спестява 1 кг емисии на CO₂.

Потърсете алтернатива на използването на кола – използване на превозното средство от няколко души едновременно, прибавяне до градски транспорт, ходене пеша или пътуване с колело. Всеки литър гориво, изгорен от моторно превозно средство, води до изпускане на 3 кг CO₂ в атмосферата.

Кирил Йорданов VI^б

Инициативата "Да изчистим България за един ден", подета от bTV през пролетта на 2011 г., е част от световното движение Let's Do It World!, което стартира преди четири години в Естония. Оттогава опитът "чистене на една държава за един ден" се предава от страна на страна.

Часове преди началото на кампанията зададохме няколко въпроса на учениците от II^б клас - инициатори на идеята за почистване на училищния двор. Ето какво ни отговориха те.

Какво мислите за чистотата на нашия град?

„Според мен трябва да се постареем още, за да може нашият град да бъде един от най-чистите в България.“ (Деница Веселинова)

„Хората да не хвърлят боклуците си на улицата и на обществени места.“ (Калоян Костадинов)

„Аз мисля, че ние не трябва да замърсяваме държавата си, като изхвърляме боклуците си извън кошчето.“ (Кристина Петрова)

„Нашият град има ниско ниво на чистота и скоро ще станем разрушители на озоновия слой.“ (Максим Методиев)

„Аз мисля, че нашият град изобщо не е чист.“ (Едуард Колев)

„Ако изчистим нашия град, ще бъде по-чисто.“ (Моника Младенова)

„Мисля, че нашият град е доста мръсен и ако се обединим да го почистим, ще ни стане по-приятно.“ (Стоил Паунов)

„Трябва да пазим България чиста.“ (Александър Аврамов)

„Аз мисля, че боклуците замърсяват въздуха, планините и океаните.“ (Кирил Евтимов)

„Въздухът на нашия град е замърсен.“ (Огнян Ненчев)

Пазите ли природата чиста?

„Сигурна съм, че пазя природата чиста, като не я замърсявам.“ (Деница Веселинова)

„Да, аз пазя природата чиста, но някои хора не го правят.“ (Кристина Петрова)

Случвало ли ви се е да замърсявате околната среда?

„Да, случвало ми се е.“ (Калоян Костадинов)

„Не, определено не ми се е случвало някога да замърсявам природата.“ (Боян Методиев)

„Един ден, когато тичах, без да искам, изпуснах една хартийка.“ (Иван Лазаров)

„Случвало ми се е да замърся околната среда.“ (Петър Геров)

„Никога не съм замърсявала околната среда.“ (Моника Младенова)

„Не ми се е случвало, защото си хвърлям боклука в кошчето.“ (Ася Димитрова)

Какво правите, за да запазите чистотата в училище, вкъщи, на улицата, сред природата?

„Аз запазвам природата, като не изхвърлям боклуците си извън коша за боклук.“ (Кристина Петрова)

„Ако видя някакъв боклук, го изхвърлям в кофата.“ (Елена Гоцева)

„Връщам в кошчето боклуците, които са извън него.“ (Иван Лазаров)

„Вкъщи имаме ден за почистване. На улицата гледам да изхвърлям боклуците в кошчето.“ (Ася Димитрова)

„Като видя големи ученици да замърсяват, аз ги съветвам да изхвърлят боклука си в кошчето.“ (Огнян Ненчев)

„Старая се да пазя чисто и когато видя боклук, го изхвърлям.“ (Моника Младенова)

На последния въпрос: „Ще се включите ли в кампанията „Да изчистим България за един ден“, учениците от II^б клас бяха категорични, че ще го направят, като започнат преди това с почистване на училищния двор.

Страницата подготви Анастасия Односталко VI^б

Пролет е!
Щъркелът пристигна от юг.
И птичките са вече тук.
Зелената тревичка
показва главичка.
Слънцето грейна щастливо,
поточето тича игриво.
Цъфнаха кичести клонки,
започнаха детските гонки.
Моника Младенова II^б

Гатанка

Червенушка – дебелушка.
Цяло лято, цяла зима
тя на всички е любима.
Да е диня – не е диня,
да е крушка – не е крушка.
На домата тя е дружка
и е дълга като пушка.
Що е то?

(чушка)

Максим Методиев II^б

Данни за материал ЖЕНА

Химичен анализ:

Елемент: **Жена**

Символ: **Ж**

Откривател: **Адам**

Атомна маса: **средно 53.6 кг,**
варира от 40 до 200 кг.

Физически свойства:

Повърхността обикновено е
покрита с оцветен слой.

Кипва от нищо, вледенява се без
причина.

Разтопява се при специално
третиране.

Вгорчава се при неправилна
употреба.

Химически свойства:

Има голям афинитет към злато,
сребро и различни скъпи камъни.

Абсорбира големи количества
скъпи субстанции.
Може да избухне спонтанно, без
предупреждение.
Неразтворима в течности, но
активността ѝ значително нараства
при насищане с алкохол.
Най-добрият намаляващ парите
агент, познат на мъжа.

7 март. Блондинка се вози в
трамвая. Ватманът съобщава:
- Следваща спирка "8 март".
Блондинката чука на вратата:
- А по-рано не може ли да се
слиза.

Съпрузи на пазар. Изведнъж жената
казва:

- Скъпи, какво ще купим на майка
ми за празника? Тя би се зарадвала
на някакъв електрически уред.
- О, да! Какво ще кажеш за стол?

Дебела дама се оплаква на
приятелката си:

- Преместих се в нова квартира, но
кухнята е толкова малка, че едва
се побирам в нея.
- Ами избий стените - посъветвала
я приятелката.
След време се срещат отново.
- Избий стените!
- И сега по-добре ли е?
- Малко по-просторно, само че
сега, когато беля лук, плачат
всичките съседи.

Един мъж си върви и един негов
приятел го вижда и го пита:

- Накъде така бе, приятел?
- Ще празнуваме при тъщата.
- А какво ще ѝ подариш?
- Обещи.
- А тая пушка, защо я носиш?
- За да ѝ пробия ушите!

- Иванчо, ти защо вчера не си бил
на училище?
- Направих подарък на учителката,
мамо.
- Какъв подарък?
- По случай женския празник
реших - нека си почине от мене!

Преди празник:

- Скъпи, ще ми купиш ли килим?
- Това е прекален лукс! Лети си на
метлата.

Жена се оплаква на приятелка:

- Не мога да го науча мъжа ми на
ред - всеки път си крие портфейла
на различно място.

Редакционен екип:

Учениците от VI^б клас, участници в
клуб „Млад журналист“.

Ръководител - Миглена Митковска

